

Artikel fra Politiken den 10. april 1983, af Malin Lindgren:

Fallitten er en guldgrube

Besk kritik af de advokater, der har gjort andres økonomiske ruin til en indbringende levevej

Aldrig har så få tjent så meget på så manges ulykke.

Udtrykket er nyt og har de sidste dage fået ekstra aktualitet. De mange er det store flertal af danskere, der i 80ernes Danmark har måttet lære at leve med reallønsfald, større skat og stigende arbejdsløshed.

De få er de advokater, der har fået en god forretning ud af de magre år ved at specialisere sig i det stadig stigende antal tvangsauktioner og konkurser. Der kan ligge mange penge i et stort krak.

I sidste uge beskæftigede Søndags-Aktuelt sig med en Taastrup-advokat, der ved en stribe tvangsauktioner på samme dag havde fået et honorar, der svarede til 23.828 kr. i timen.

Det salær, kuratorerne i Helmer Petersens og Henrik Johansens konkursbo fik tilkendt ved Sø- og Handelsretten, er 8,1 mill. kr. plus næsten 3 millioner for speciel juridisk assistance, sekretærhjælp og likvidation af seks aktieselskaber.

Det særlige ved denne sag er, at de to ejendomsmæglers bo ret hurtigt tegnede til at være solvent. Det er en af grundene til, at de har bragt salærsagen for højesteret med krav om, at lrs. Jørgen Hoffmeyer og boet efter hans afdøde medkurator lrs. Henrik B. Elmer skal tilbagebetale et millionbeløb for arbejde, de efter deres mening ikke har udført.

Dødens hus

»Kuratorsalærerne er umoralske,« sagde Helmer Pedersen umiddelbart efter han var blevet frikendt for bagmandspolitiets anklage for bedrageri og dokumentfalsk. Salæret er størst i insolvente boer og væsentligt mindre i de solvente. Og derfor har en kurator ikke interesse i at afhænde boets aktiver. Han tje-

ner mest, hvis et bo med en stor aktivmasse ender insolvent.

Helmer Petersen havde mange andre kommentarer til sin sag den februardag i sit kontor på Helsingehovedgade. Påstande, der lød så utrolige, at de på fagets vegne måtte afvises. At den ene kurator købte Henrik Johansens store Mercedes ud af boet for en beskedent pris, at den først blev vurderet af en fagmand, da Johansen måtte købe den tilbage for 15.000 kr. mere end der først var betalt . . . at en del af boet blev vurderet af en af vaktmestrene i Sø- og Handelsretten . . . at vekselerer Helmer Lønborg bevisligt tjente millioner i de måneder, hvor kuratorerne handlede fast ejendom uden at rådføre sig med boets ejere, der var blandt landets bedste fagmænd på området.

Det er klart, en journalist ikke kan godtage den slags påstande uden at checke dem nøje. Men efter samtale med implicerede jurister, aktindsigt og anden research sidder man med en underbygget fonemmelse af, at systemet omkring konkurser trænger til at revideres, når det drejer sig om salærtaksterne, om skærpede krav til sagkyndig assistance ved registrering og vurdering af et bos aktiver og om selve fortolkningen af konkursloven.

Under de nuværende lavkonjunkturer har Sø- og Handelsrettens skifteafdeling mere at bestille end nogensinde før. I 1982 blev der afsagt 659 konkursdekreter i det storkøbenhavnske område. Det er en fordobling siden 1978.

Der er en stadig strøm af travle mænd med sorte, tunge mapper ved Sø- og Handelsrettens smukke lille hus, der ligger som en pavillon til Kunstindustrimuseet. I væggen sidder en marmorplade: »I dette hus døde Søren Kierkegaard 11. november 1855«.